A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2021. július 15.*

„Előzetes döntéshozatal – Személyek szabad mozgása – Uniós polgárság – 883/2004/EK rendelet – A 3. cikk (1) bekezdésének a) pontja – Betegségi ellátások – Fogalom – A 4. cikk és a 11. cikk (3) bekezdésének e) pontja – 2004/38/EK irányelv – A 7. cikk (1) bekezdésének b) pontja – Három hónapot meghaladó tartózkodáshoz való jog – A teljes körű egészségbiztosítással való rendelkezés feltétele – 24. cikk – Egyenlő bánásmód – Valamely tagállam gazdasági tevékenységet nem végző és egy másik tagállam területén jogszerűen tartózkodó állampolgára – E személy állami egészségbiztosítási rendszerbe való belépésének a fogadó tagállam általi megtagadása”

A C-535/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Augstākā tiesa (Senāts) (legfelsőbb bíróság, Lettország) a Bírósághoz 2019. július 12-én érkezett, 2019. július 9-i határozatával terjesztett elő az

A

és

a **Latvijas Republikas Veselības ministrija**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, R. Silva de Lapuerta elnökhelyettes, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, A. Prechal, N. Piçarra és N. Wahl tanácselnökök, Juhász E., M. Safjan, D. Šváby, S. Rodin, F. Biltgen, K. Jürimäe (előadó), C. Lycourgos és P. G. Xuereb bírák,

főtanácsnok: H. Saugmandsgaard Øe,

hivatalvezető: M. Aleksejev egységvezető,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2020. szeptember 28-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– A képviseletében L. Liepa advokāts,

* Az eljárás nyelve: lett.

– a Latvijas Republikas Veselības ministrija képviseletében kezdetben: I. Viņķele és R. Osis, később: R. Osis, meghatalmazotti minőségben,

– a lett kormány képviseletében kezdetben: V. Soņeca, V. Kalniņa és K. Pommere, később: K. Pommere, meghatalmazotti minőségben,

– a spanyol kormány képviseletében L. Aguilera Ruiz, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében D. Martin, E. Montaguti és I. Rubene, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2021. február 11-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya az EUMSZ 18. cikknek, az EUMSZ 20. cikk (1) bekezdésének és az EUMSZ 21. cikknek, a 2009. szeptember 16-i 988/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2009. L 284., 43. o.) módosított, a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2004. L 166., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 72. o.; a továbbiakban: 883/2004 rendelet) 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának, 4. cikkének és 11. cikke (3) bekezdése e) pontjának, továbbá az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2004. L 158., 77. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o.; helyesbítés: HL 2009. L 274., 47. o.) 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának és 24. cikkének az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az A és a Latvijas Republikas Veselības ministrija (a Lett Köztársaság Egészségügyi Minisztériuma) között annak tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, hogy ez utóbbi megtagadta A-tól az állami egészségbiztosítási rendszerbe való belépést és az európai egészségbiztosítási kártyának A részére történő kiállítását.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 883/2004 rendelet

3 A 883/2004 rendelet „A rendelet személyi hatálya” című 2. cikke (1) bekezdésében így rendelkezik:

„Ezt a rendeletet a tagállamok állampolgáraira, egy tagállamban lakóhellyel rendelkező hontalanokra és menekültekre [helyesen: a tagállamok valamely tagállamban lakóhellyel rendelkező állampolgáraira, a valamely tagállamban lakóhellyel rendelkező hontalanokra és menekültekre] – akik egy vagy több

tagállam jogszabályainak hatálya alá tartoznak vagy tartoztak –, valamint ezek családtagjaira és túlélő hozzátartozóira kell alkalmazni.”

4 E rendeletnek „A rendelet alkalmazási köre” című 3. cikke értelmében:

„(1) Ezt a rendeletet a következő szociális biztonsági ágakra vonatkozó valamennyi jogszabályra kell alkalmazni:

a) betegségi ellátások;

[…]

(5) E rendelet nem alkalmazandó:

a) a szociális és egészségügyi támogatásokra; […]

[…]”

5 Az említett rendelet „Egyenlő bánásmód” című 4. cikkének a szövege a következő:

„E rendelet eltérő rendelkezései hiányában az e rendelet hatálya alá tartozó személyeket bármely tagállam jogszabályai szerint ugyanolyan jogok illetik meg, és ugyanolyan kötelezettségek terhelik, mint az adott tagállam állampolgárait.”

6 Ugyanezen rendelet 11. cikke tartalmazza az alkalmazandó jogszabályok meghatározására vonatkozó „[á]ltalános szabályokat”. Ez a következőképpen szól:

„(1) Az e rendelet hatálya alá tartozó személyekre csak egy tagállam jogszabályai alkalmazandóak. E jogszabályokat e cím rendelkezései szerint kell meghatározni.

[…]

(3) A 12–16. cikk rendelkezéseire is figyelemmel:

a) a munkavállalóként vagy önálló vállalkozóként egy tagállamban tevékenységet folytató személyek az adott tagállam jogszabályainak a hatálya alá tartoznak;

b) a köztisztviselők azon tagállam jogszabályainak hatálya alá tartoznak, amely tagállam jogszabályainak hatálya alá az őket alkalmazó közigazgatási szerv tartozik;

c) a 65. cikk értelmében a lakóhely szerinti tagállam jogszabályai alapján munkanélküli-ellátásban részesülő személyek az adott tagállam jogszabályainak a hatálya alá tartoznak;

d) egy tagállam fegyveres erőibe szolgálatra vagy polgári szolgálatra behívott vagy újból behívott személyek e tagállam jogszabályainak hatálya alá tartoznak;

e) az a)–d) pont hatálya alá nem tartozó bármely személyre a lakóhely szerinti tagállam jogszabályai vonatkoznak, e rendelet egyéb olyan rendelkezéseinek sérelme nélkül, amelyek szerint az ilyen személyeknek egy vagy több tagállam jogszabályai alapján ellátásokat biztosítanak.

[…]”

A 2004/38 irányelv

7 A 2004/38 irányelv (10) preambulumbekezdése kimondja:

„A tartózkodási jogukkal élő személyek azonban nem jelenthetnek a fogadó állam szociális segítségnyújtási rendszerére indokolatlan terhet a tartózkodás egy kezdeti időszakában. Ennél fogva az uniós polgárok és családtagjaik három hónapnál hosszabb tartózkodáshoz való jogát feltételekhez kell kötni.”

8 Az ezen irányelvnek „A tartózkodás joga” című III. fejezetében foglalt 7. cikkének (1) bekezdése szerint:

„Valamennyi uniós polgárt megilleti a tartózkodás joga egy másik tagállam területén három hónapot meghaladó időtartamra, ha:

[…]

b) elegendő forrásokkal rendelkeznek önmaguk és családtagjaik számára ahhoz, hogy ne jelentsenek indokolatlan terhet [helyesen: ne jelentsenek terhet] a fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére tartózkodásuk időtartama alatt, és a fogadó tagállamban teljes körű egészségbiztosítással rendelkeznek […]

[…]”

9 Az említett irányelv 14. cikke (2) bekezdésének első albekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az uniós polgárok és családtagjaik mindaddig rendelkeznek a 7., 12. és 13. cikkben előírt tartózkodási joggal, amíg megfelelnek az azokban meghatározott feltételeknek.”

10 Ugyanezen irányelv 16. cikkének (1) bekezdése szerint:

„Azok az uniós polgárok, akik jogszerűen öt éven át folyamatosan tartózkodtak a fogadó tagállamban, huzamos tartózkodási jogot nyernek ott. Erre a jogra nem vonatkoznak a III. fejezetben előírt feltételek.”

11 A 2004/38 irányelv 24. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A[z EUM-]Szerződésben és a másodlagos jogban kifejezetten előírt különleges rendelkezésekre is figyelemmel, az ezen irányelv alapján a fogadó tagállam területén tartózkodó valamennyi uniós polgárt a Szerződés alkalmazási körébe tartozó területeken egyenlő bánásmód illet meg a fogadó tagállam állampolgáraival. E jog kedvezménye kiterjed azokra a családtagokra is, akik nem valamelyik tagállam állampolgárai, és tartózkodási joggal vagy huzamos tartózkodási joggal rendelkeznek.

(2) Az első bekezdéstől eltérve, a fogadó tagállam nem köteles szociális segítségnyújtásra való [helyesen: segítségnyújtási ellátásra való] jogosultságot biztosítani a tartózkodás első három hónapjában, vagy adott esetben a 14. cikk (4) bekezdésének b) pontjában előírt hosszabb időszakban, továbbá nem köteles a huzamos tartózkodási jog megszerzését megelőzően szociális

[helyesen: megélhetési költségek fedezésére szolgáló] segítséget nyújtani tanulmányok folytatásához, beleértve a szakképzést, amely segítség tanulmányi ösztöndíjat vagy diákhitelt biztosít a munkavállalókon, önálló vállalkozókon, e jogállásukat megtartó személyeken és családtagjaikon kívüli személyeknek.”

A lett szabályozás

12 Az Ārstniecības likums (az egészségügyi ellátásokról szóló törvény, Latvijas Vēstnesis, 1997. évi 167/168. sz.) alapügyre alkalmazandó változatának (a továbbiakban: egészségügyi ellátásokról szóló törvény) 17. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A miniszertanács által meghatározott feltételek mellett az állami költségvetés, valamint az ellátásban részesülő személy forrásai terhére egészségügyi ellátásban részesülnek a következő személyek:

1) a lett állampolgárok;

2) az állampolgársággal nem rendelkező lett személyek;

3) az Európai Unió tagállamainak, az Európai Gazdasági Térség államainak és a Svájci Államszövetségnek az állampolgárai, akik munkavállalóként vagy önálló vállalkozóként Lettországban tartózkodnak, valamint családtagjaik;

4) azon külföldi állampolgárok, akik részére engedélyezték, hogy állandó jelleggel Lettországban tartózkodjanak;

5) menekültek és a kiegészítő védelemben részesülő személyek;

6) a letartóztatott, őrizetbe vett és szabadságvesztés-büntetésre ítélt személyek.

[…]

(3) Azok a személyek, akik lett állampolgárok vagy állampolgársággal nem rendelkező lett személyek házastársai és Lettországban határozott időre szóló tartózkodási engedéllyel rendelkeznek, a miniszertanács által meghatározott feltételek mellett jogosultak arra, hogy ingyenesen az állami költségvetés és az ellátásban részesülők forrásai terhére szülészeti ellátásban részesüljenek.

[…]

(5) A jelen cikk (1), (3) és (4) bekezdésében nem említett személyek díjfizetés ellenében részesülnek egészségügyi ellátásban.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

13 2015 végén vagy 2016 januárjában az olasz állampolgár A elhagyta Olaszországot és Lettországba költözött, hogy ott lett állampolgár feleségéhez, valamint lett és olasz állampolgársággal rendelkező két kiskorú gyermekükhöz csatlakozzon.

14 Távozása előtt A tájékoztatta az illetékes olasz hatóságokat a Lettországba történő költözéséről. Ennek megfelelően bejegyezték őt a külföldi lakóhellyel rendelkező olasz állampolgárok nyilvántartásába. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy e minőségében Olaszországban már nem részesülhet az e tagállam által finanszírozott egészségügyi ellátórendszer terhére nyújtott egészségügyi ellátásokban.

15 2016. január 22-én A azt kérte a Latvijas Nacionālais Veselības dienesttől (lett nemzeti egészségügyi szolgálat), hogy jegyezze be őt az egészségügyi ellátásra jogosultak nyilvántartásába, és bocsásson ki számára európai egészségbiztosítási kártyát. Amint az az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, az e nyilvántartásba való bejegyzés egy olyan kötelező egészségbiztosítási rendszerbe való belépésnek felel meg, amely alapvetően közfinanszírozott, és amely lehetővé teszi jogosultjai számára, hogy természetbeni ellátásokként államilag finanszírozott egészségügyi szolgáltatásokat vegyenek igénybe (a továbbiakban: államilag finanszírozott egészségügyi ellátórendszer).

16 A lett nemzeti egészségügyi szolgálat e kérelmet 2016. február 17-i határozatával elutasította.

17 Ezt a határozatot a Lett Köztársaság egészségügyi minisztériuma 2016. július 8-i határozatában azzal az indokkal hagyta helyben, hogy A az államilag finanszírozott egészségügyi ellátásokra jogosult személyeknek az egészségügyi ellátásokról szóló törvény 17. cikkének (1), (3) vagy (4) bekezdésében felsorolt egyik kategóriájába sem tartozik, mivel A Lettországban nem munkavállaló és nem is önálló vállalkozó, hanem az uniós polgár bejelentkezéséről szóló igazolás alapján tartózkodik ott. E törvény 17. cikkének (5) bekezdése értelmében tehát csak díjfizetés ellenében részesülhet egészségügyi ellátásban.

18 Az A által e határozattal szemben indított keresetet első fokon az administratīvā rajona tiesa (kerületi közigazgatási bíróság, Lettország), másodfokon pedig 2018. január 5-i ítéletével az Administratīvā apgabaltiesa (regionális közigazgatási bíróság, Lettország) is elutasította.

19 E két bíróság lényegében úgy vélte, hogy A, aki a 2004/38 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján jogszerűen tartózkodik Lettországban és hivatkozhat ezen irányelv 24. cikkének (1) bekezdésére, valamint a gazdaságilag inaktív lett állampolgárok közötti eltérő bánásmód igazolható a költségvetés védelmének jogszerű céljával, továbbá arányos. A ugyanis jogosult sürgősségi egészségügyi szolgáltatásra, az egészségbiztosítási járulékok nem aránytalanok, és a huzamos tartózkodáshoz való jog megszerzésétől kezdve A jogosult az államilag finanszírozott egészségügyi ellátásokra.

20 Az Administratīvā apgabaltiesa (regionális közigazgatási bíróság) 2018. január 5-i ítéletével szemben A fellebbezést terjesztett a kérdést előterjesztő bíróság, az Augstākā tiesa (Senāts) (legfelsőbb bíróság, Lettország) elé.

21 A kérdést előterjesztő bíróság rámutat, hogy az egészségügyi ellátásokról szóló törvény 17. cikke az alapügyben alkalmazandó 2004/38 irányelv 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának a lett jogba történő átültetésére irányul. Ezzel szemben a 883/2004 rendelet alkalmazhatóságára kérdez rá. Egyfelől az államilag finanszírozott egészségügyi ellátások az e rendelet 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „szociális biztonsági ellátásoknak” minősíthetők, mivel objektív szempontok alapján biztosítják az államilag finanszírozott egészségügyi ellátórendszerhez való hozzáférést, és ezen ellátások az e rendelkezés a) pontja értelmében vett „betegségi ellátásnak” minősülhetnek. Másfelől, mindazonáltal felmerül a kérdés, hogy e rendszer az említett rendelet 3. cikke (5) bekezdésének a) pontja értelmében ki van-e zárva az említett rendelet hatálya alól.

22 Abban az esetben, ha a 883/2004 rendelet nem alkalmazható az alapeljárásban, a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy az egészségügyi ellátásokról szóló törvény összeegyeztethető-e az EUMSZ 18. és EUMSZ 21. cikkel.

23 Amennyiben – ellenkezőleg – a 883/2004 rendelet alkalmazandó az alapeljárásra, meg kell határozni e rendelet 11. cikke (3) bekezdése e) pontjának hatályát. E rendelkezés célja – a kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint - többek között annak megakadályozása, hogy az említett rendelet hatálya alá tartozó személyeket a rájuk alkalmazandó jogszabályok hiányában a szociális biztonság területén megfosszák a védelemtől. Márpedig A-tól mind Olaszországban, mind Lettországban megtagadják az állam által finanszírozott egészségügyi ellátórendszerhez való hozzáférést, és így teljesen megfosztják őt az ilyen védelemhez való hozzáféréstől.

24 A kérdést előterjesztő bíróság a 883/2004 rendelet és a 2004/38 irányelv közötti – a 2013. szeptember 19-i Brey ítéletből (C-140/12, EU:C:2013:565) eredő ítélkezési gyakorlatra tekintettel fennálló – kölcsönhatásra is rákérdez. Ebben az összefüggésben a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének értelmezésével kapcsolatban kér felvilágosítást, amelyet különösen e rendelet 4. cikke és ezen irányelv 24. cikkének (1) bekezdése konkretizál. Álláspontja szerint az egyfelől az olyan, gazdaságilag inaktív uniós polgár, mint A, másfelől a lett állampolgárok és a gazdaságilag aktív uniós polgárok közötti eltérő bánásmód aránytalan lehet a Lett Köztársaság költségvetésének védelmére irányuló jogszerű célhoz képest. Meg kellene vizsgálni, hogy a lett hatóságoknak az A sajátos helyzetét jellemző egyedi körülményekre tekintettel átfogóan kellett volna-e értékelniük azt, hogy az államilag finanszírozott egészségügyi ellátórendszerhez való hozzáférésnek az A részére történő biztosítása ténylegesen milyen terhet jelent a nemzeti szociális segítségnyújtási rendszer egészére nézve. Az a körülmény, hogy A szoros személyes kapcsolatban áll Lettországgal, azt eredményezheti, hogy e hozzáférést nem tagadhatták meg tőle automatikusan.

25 Végül a kérdést előterjesztő bíróság hangsúlyozza, hogy a többek között a 2014. november 11-i Dano ítéletből (C-333/13, EU:C:2014:2358) eredő ítélkezési gyakorlat szerint az uniós polgár a 2004/38 irányelv 24. cikkének (1) bekezdése értelmében csak akkor tarthat igényt egyenlő bánásmódra a fogadó tagállam állampolgáraival, ha az e tagállam területén való tartózkodása teljesíti ezen irányelv feltételeit. Márpedig A teljesíti a jogszerű tartózkodásra vonatkozóan az említett irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában megállapított feltételeket. Felmerül tehát a kérdés, hogy az a körülmény, hogy egy olyan uniós polgár, mint A, teljes körű egészségbiztosítással rendelkezik, igazolhatja-e azt, hogy megtagadják tőle az államilag finanszírozott egészségügyi ellátórendszerhez való hozzáférést.

26 E körülmények között határozott úgy az Augstākā tiesa (Senāts) (legfelsőbb bíróság), hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e tekinteni, hogy az állami egészségügyi ellátás a 883/2004 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett »betegségi ellátások« közé tartozik?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén, lehetővé teszi-e a tagállamok számára a 883/2004 rendelet 4. cikke és a 2004/38 irányelv 24. cikke – az egészségügyi ellátás biztosítása céljából megállapított szociális ellátások iránti aránytalan kérelmek elkerülése céljából –, hogy az adott időpontban munkavállalói jogállással nem rendelkező uniós

polgárokkal szemben megtagadják az olyan ellátásokat, amelyeket az állampolgáraik és az uniós polgárok munkavállalói jogállással rendelkező és azonos helyzetben lévő családtagjai számára biztosítanak?

3) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén, lehetővé teszi-e a tagállamok számára az EUMSZ 18. és EUMSZ 21. cikk, valamint a 2004/38 irányelv 24. cikke az egészségügyi ellátás biztosítása céljából megállapított szociális ellátások iránti aránytalan kérelmek elkerülése céljából, hogy az adott időpontban munkavállalói jogállással nem rendelkező uniós polgárokkal szemben megtagadják az olyan ellátásokat, amelyeket az állampolgáraik és az uniós polgárok munkavállalói jogállással rendelkező és azonos helyzetben lévő családtagjai számára biztosítanak?

4) Összeegyeztethető-e a 883/2004 rendelet 11. cikke (3) bekezdésének e) pontjával az olyan helyzet, amelyben valamely európai uniós polgárral szemben, aki szabad mozgáshoz való jogával él, megtagadják az államilag finanszírozott egészségügyi ellátások igénybevételéhez való jogot a jelen ügyben érintett valamennyi tagállamban?

5) Összeegyeztethető-e az EUMSZ 18. cikkel, EUMSZ 20. cikk (1) bekezdésével és EUMSZ 21. cikkel az olyan helyzet, amelyben valamely európai uniós polgárral szemben, aki szabad mozgáshoz való jogával él, megtagadják az államilag finanszírozott egészségügyi ellátások igénybevételéhez való jogot a jelen ügyben érintett valamennyi tagállamban?

6) Úgy kell-e értelmezni a jogszerű tartózkodást a 2004/38 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében, hogy az valamely személy számára biztosítja a szociális biztonsági rendszerhez való hozzáférés jogát, és úgy is értelmezhető-e, hogy az indokolhatja e személynek a szociális biztonsági rendszerből való kizárását? A jelen ügyben különösen meg kell fontolni, hogy az a tény, miszerint a kérelmező teljes körű egészségbiztosítással rendelkezik, amely a 2004/38 rendelet alapján a jogszerű tartózkodás egyik előfeltétele, igazolhatja-e az államilag finaszírozott egészségügyi ellátási rendszerbe való felvételének megtagadását?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

27 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 883/2004 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az államilag finanszírozott egészségügyi ellátások, amelyeket a nemzeti jogszabályok által meghatározott valamely jogosulti kategóriába tartozó személyek részére a személyes szükségletek bármiféle egyedi és diszkrecionális mérlegelése nélkül nyújtanak, az e rendelkezés értelmében vett „betegségi ellátásnak” minősülnek és azok így e rendelet hatálya alá tartoznak, vagy azok az említett rendelet 3. cikke (5) bekezdésének a) pontja értelmében e rendelet hatályából kizárt „szociális és egészségügyi támogatási” ellátásoknak minősülnek.

28 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 883/2004 rendelet hatálya alá tartozó, és az abból kizárt ellátások közötti különbségtétel alapvetően az egyes ellátások alkotóelemein alapul, többek között azok célján és nyújtásának a feltételein, és nem azon, hogy a nemzeti szabályozás szociális biztonsági ellátásnak minősíti-e az ellátást, vagy sem (lásd többek között: 2015. szeptember 16-i

Bizottság kontra Szlovákia ítélet, C-433/13, EU:C:2015:602, 70. pont; 2018. július 25-i A [Fogyatékossággal élő személy részére nyújtott támogatás] ítélet, C-679/16, EU:C:2018:601, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából így az tűnik ki, hogy valamely ellátás akkor tekinthető szociális biztonsági ellátásnak, ha azt egyrészt jogszabályban meghatározott helyzetben a jogosult személyes szükségletének bármiféle egyedi és diszkrecionális mérlegelése nélkül nyújtják, másrészt az a 883/2004 rendelet 3. cikkének (1) bekezdésében kifejezetten felsorolt kockázatok valamelyikét fedezi. E két feltételnek egyszerre kell teljesülnie (lásd ebben az értelemben: 2018. július 25-i A [Fogyatékossággal élő személy részére nyújtott támogatás] ítélet, C-679/16, EU:C:2018:601, 32. és 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 Az előző pontban hivatkozott első feltétel tekintetében emlékeztetni kell arra, hogy az akkor teljesül, ha az ellátás nyújtására objektív feltételekre tekintettel kerül sor, amelyek – amint teljesülnek – anélkül biztosítanak jogot az ellátásra, hogy az illetékes hatóság figyelembe vehetne egyéb személyes körülményeket (2018. július 25-i A [Fogyatékossággal élő személy részére nyújtott támogatás] ítélet, C-679/16, EU:C:2018:601, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 A jelen ítélet 29. pontjában említett második feltételt illetően, amely szerint a szóban forgó ellátásnak a 883/2004 rendelet 3. cikkének (1) bekezdésében kifejezetten felsorolt kockázatok valamelyikéhez kell kapcsolódnia, emlékeztetni kell arra, hogy e rendelkezés a) pontja kifejezetten a „betegségi ellátásokat” említi.

32 E tekintetben a Bíróság már megállapította, hogy az e rendelkezés értelmében vett „betegségi ellátásoknak” alapvető célja a beteg gyógyulása (lásd ebben az értelemben: 1972. november 16-i Heinze ítélet, 14/72, EU:C:1972:98, 8. pont) az állapotának megfelelő ellátások igénybe vételével (lásd ebben az értelemben: 2004. július 8-i Gaumain-Cerri és Barth ítélet, C-502/01 és C-31/02, EU:C:2004:413, 21. pont), amelyek így a kóros állapothoz fűződő kockázatot fedezik (lásd ebben az értelemben: 2011. július 21-i Stewart ítélet, C-503/09, EU:C:2011:500, 37. pont; 2020. március 5-i Pensionsversicherungsanstalt [Rehabilitációs támogatás] ítélet, C-135/19, EU:C:2020:177, 32. pont).

33 Fordítva pedig: valamely ellátás a 883/2004 rendelet 3. cikke (5) bekezdésének a) pontja értelmében e rendelet hatálya alól kizárt „szociális és egészségügyi támogatás” fogalmába tartozik, ha annak nyújtása az említett ellátás igénylője személyes szükségleteinek egyedi mérlegelésétől függ (lásd ebben az értelemben: 1992. július 16-i Hughes ítélet, C-78/91, EU:C:1992:331, 17. pont).

34 A jelen ügyben, amint arra a főtanácsnok az indítványának 40. és 41. pontjában rámutatott, az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy az alapügyben szóban forgó ellátások megfelelnek a jelen ítélet 29. pontjában felidézett, a szociális biztonsági ellátásnak való minősítéshez szükséges első feltételnek. A kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott magyarázatok szerint ugyanis az egészségügyi ellátásokat minden olyan, Lettországban lakóhellyel rendelkező személy számára biztosítják, aki az egészségügyi ellátásokra jogosultak valamelyik – az egészségügyi ellátásokról szóló törvényben objektív módon meghatározott – kategóriájába tartozik, leszögezve, hogy az illetékes nemzeti hatóság nem vehet figyelembe egyéb személyes körülményeket.

35 A jelen ítélet 29. pontjában felidézett második feltételt illetően az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy az alapügyben szóban forgó egészségügyi ellátási szolgáltatások olyan természetbeni szolgáltatások, amelyek beteg személyek gyógyítását célzó egészségügyi ellátások nyújtására irányulnak. Az ilyen ellátások tehát a betegségből eredő kockázathoz kapcsolódnak, amelyet a 883/2004 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének a) pontja kifejezetten említ.

36 Mivel a jelen ítélet 29. pontjában említett két kumulatív feltétel látszólag teljesül, az olyan egészségügyi ellátási szolgáltatásokat, mint amilyenek az alapügyben szerepelnek, a 883/2004 rendelet 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „szociális biztonsági ellátásoknak” kell minősíteni, és így azok e rendelet hatálya alá tartoznak.

37 E következtetést nem vonja kétségbe az ilyen egészségügyi ellátások finanszírozásának módja. A Bíróság ugyanis már kimondta, hogy az ellátás finanszírozása módjának nincsen jelentősége abból a szempontból, hogy az szociális biztonsági ellátásnak minősül-e (lásd ebben az értelemben: 1992. július 16-i Hughes ítélet, C-78/91, EU:C:1992:331, 21. pont; 2017. június 21-i Martinez Silva ítélet, C-449/16, EU:C:2017:485, 21. pont).

38 A fenti megfontolásokra tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 883/2004 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az államilag finanszírozott egészségügyi ellátások, amelyeket a nemzeti jogszabályok által meghatározott valamely jogosulti kategóriába tartozó személyek részére a személyes szükségletek bármiféle egyedi és diszkrecionális mérlegelése nélkül nyújtanak, az e rendelkezés értelmében vett „betegségi ellátásnak” minősülnek és azok így e rendelet hatálya alá tartoznak.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második, negyedik, ötödik és hatodik kérdésről

39 Tekintve, hogy a második, a negyedik, az ötödik és a hatodik együttesen vizsgálandó kérdés az uniós jog számos rendelkezésének, nevezetesen az EUMSZ 18. cikknek, az EUMSZ 20. cikk (1) bekezdésének és az EUMSZ 21. cikknek, a 883/2004 rendelet 4. cikkének és 11. cikke (3) bekezdése e) pontjának, valamint a 2004/38 irányelv 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának és 24. cikkének értelmezésére vonatkozik, e rendelkezések közül előzetesen meg kell határozni azokat, amelyek értelmezése szükséges ahhoz, hogy e kérdésekre hasznos választ lehessen adni.

40 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 18. cikk első bekezdése, amely a Szerződések alkalmazási körében és az azokban foglalt különös rendelkezések sérelme nélkül tiltja az állampolgárság alapján történő bármely megkülönböztetést, csak az uniós jog által szabályozott azon esetekben alkalmazható önállóan, amelyekre az EUM-Szerződés nem tartalmaz hátrányos megkülönböztetést tiltó különös szabályt (2020. június 11-i TÜV Rheinland LGA Products és Allianz IARD ítélet, C-581/18, EU:C:2020:453, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig a hátrányos megkülönböztetés tilalmának ezen elvét a 2004/38 irányelv 24. cikke pontosítja azon uniós polgárok tekintetében, akik, mint A, a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogukat gyakorolják (lásd ebben az értelemben: 2012. október 4-i Bizottság kontra Ausztria ítélet, C-75/11, EU:C:2012:605, 49. pont). Ezt az elvet a 883/2004 rendelet 4. cikke pontosítja az olyan uniós polgárok tekintetében, akik, mint A, a fogadó tagállamban olyan, e rendelet 3. cikkének (1) bekezdésében említett ellátásokat igényelnek, amelyek közé – amint az az első kérdésre adott válaszból következik – az olyan egészségügyi ellátási szolgáltatások tartoznak, mint amelyek az alapügyben szerepelnek.

41 Továbbá az EUMSZ 20. cikk (1) bekezdése az uniós polgár jogállását biztosítja mindenki számára, aki valamely tagállam állampolgára, azzal a céllal, hogy a tagállamok állampolgárainak alapvető jogállása legyen (2001. szeptember 20-i Grzelczyk ítélet, C-184/99, EU:C:2001:458, 31. pont; 2013. február 21-i N. ítélet, C-46/12, EU:C:2013:97, 27. pont). Az EUMSZ 20. cikk (2) bekezdésének második albekezdése kifejezetten kimondja, hogy az e cikk által az uniós polgárok számára biztosított jogok „a Szerződésekben és a végrehajtásukra elfogadott intézkedésekben megállapított feltételekkel és korlátozásokkal” gyakorolhatók.

42 Végül az uniós polgároknak a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz fűződő jogát maga az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdése is „a Szerződésekben és a végrehajtásukra hozott intézkedésekben megállapított korlátozások és feltételek” tiszteletben tartásához köti.

43 Márpedig a 2004/38 irányelv 7. cikkének (1) bekezdése e jog ilyen korlátozásait és feltételeit írja elő.

44 E körülmények között a második, a negyedik, az ötödik és a hatodik kérdést úgy kell átfogalmazni, hogy e kérdésekkel a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a 883/2004 rendelet 4. cikkét és 11. cikke (3) bekezdésének e) pontját, valamint a 2004/38 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját és 24. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely kizárja a fogadó tagállam állami egészségbiztosítási rendszerébe az ezen állam által finanszírozott egészségügyi ellátások igénybevétele céljából történő belépéshez való jogból azon, gazdaságilag inaktív uniós polgárokat, akik valamely másik tagállam olyan állampolgárai, akik e rendelet 11. cikke (3) bekezdésének e) pontja értelmében a fogadó tagállam jogszabályainak hatálya alá tartoznak, és akik az ezen irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti tartózkodási jogukat e tagállam területén gyakorolják.

45 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a 883/2004 rendelet 11. cikke (3) bekezdésének e) pontja olyan „kollíziós szabályt” fektet le, amely azon nemzeti jogszabályok megállapítására irányul, amelyek e rendelet 3. cikkének (1) bekezdésében felsorolt szociális biztonsági ellátások nyújtására alkalmazandók, és ezen ellátások között szerepelnek a betegségi ellátások is, amelyekre az említett rendelet 11. cikke (3) bekezdésének a)–d) pontjában felsoroltaktól eltérő személyek, vagyis többek között a gazdaságilag inaktívak is igényt tarthatnak (lásd ebben az értelemben: 2016. június 14-i Bizottság kontra Egyesült Királyság ítélet, C-308/14, EU:C:2016:436, 63. pont; 2019. május 8-i Inspecteur van de Belastingdienst ítélet, C-631/17, EU:C:2019:381, 35. és 40. pont). Ebből az következik, hogy ez utóbbiak főszabály szerint a lakóhelyük szerinti tagállam jogszabályainak hatálya alá tartoznak.

46 A 883/2004 rendelet 11. cikke (3) bekezdésének e) pontja által követett cél nemcsak több nemzeti szabályozás adott helyzetre való egyidejű alkalmazásának és az esetlegesen ebből eredő bonyodalmaknak az elkerülése, hanem annak megakadályozása is, hogy e rendelet hatálya alá tartozó személyeket a rájuk alkalmazandó jogszabályok hiányában megfosszák a védelemtől a szociális biztonság területén (2016. június 14-i Bizottság kontra Egyesült Királyság ítélet, C-308/14, EU:C:2016:436, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 E rendelkezésnek önmagában nem célja a szociális biztonsági ellátásokra való jogosultság fennállására vonatkozó érdemi feltételek meghatározása. E feltételek meghatározása főszabály szerint az egyes tagállamok jogszabályainak feladata (2016. június 14-i Bizottság kontra Egyesült Királyság ítélet, C-308/14, EU:C:2016:436, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

48 Ugyanakkor a tagállamoknak a valamely szociális biztonsági rendszerben fennálló biztosításhoz való jog feltételeinek meghatározása során tiszteletben kell tartaniuk a hatályos uniós jog rendelkezéseit. Különösen a 883/2004 rendeletben kialakított kollíziós szabályok kötelezőek a tagállamokra nézve, és ez utóbbiaknak nincs lehetőségük meghatározni, hogy mennyiben alkalmazandó a saját szabályozásuk vagy más tagállam szabályozása (lásd ebben az értelemben: 2018. október 25-i Walltopia ítélet, C-451/17, EU:C:2018:861, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. március 5-i Pensionsversicherungsanstalt [Rehabilitációs támogatás] ítélet, C-135/19, EU:C:2020:177, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

49 Következésképpen a szociális biztonsági rendszerben fennálló biztosításhoz való jog feltételei nem vezethetnek ahhoz, hogy a szóban forgó jogszabályok alkalmazási köréből kizárják azokat a személyeket, akik tekintetében a 883/2004 rendelet értelmében e jogszabályok alkalmazandók (lásd ebben az értelemben: 2018. október 25-i Walltopia ítélet, C-451/17, EU:C:2018:861, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. március 5-i Pensionsversicherungsanstalt [Rehabilitációs támogatás] ítélet, C-135/19, EU:C:2020:177, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

50 Ebből következik, hogy valamely tagállam a nemzeti jogszabályai alapján az olyan uniós polgártól, aki a 883/2004 rendelet 11. cikke (3) bekezdésének e) pontja értelmében e tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozik, nem tagadhatja meg az állami egészségbiztosítási rendszerébe való belépést.

51 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság rámutat, hogy A gazdaságilag inaktív uniós polgár, és Olaszországban az állami egészségügyi rendszerben már nem áll fenn a jogosultsága. Ebből következik, hogy a 883/2004 rendelet 11. cikke (3) bekezdésének e) pontja értelmében A a lakóhelye szerinti tagállam jogszabályai, azaz a lett jogszabályok hatálya alá tartozik. E körülmények között, és figyelembe véve az első kérdésre adott választ is, e rendelkezés megköveteli, hogy az ilyen uniós polgár beléphessen e tagállam olyan állami egészségbiztosítási rendszerébe, mint az államilag finanszírozott egészségügyi ellátórendszer.

52 Mindemellett másodszor meg kell jegyezni, hogy a jelen kérdések olyan uniós polgár helyzetére vonatkoznak, aki az állampolgársága szerinti tagállamtól eltérő tagállamban három hónapot meghaladó, de öt évnél rövidebb ideig tartózkodik, és aki ennélfogva még nem rendelkezik a 2004/38 irányelv 16. cikkének (1) bekezdése szerinti huzamos tartózkodási joggal.

53 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2004/38 irányelv (10) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjából kitűnik, hogy a tagállamok megkövetelhetik azon – valamely másik tagállam állampolgárságával rendelkező – uniós polgároktól, akik a területükön három hónapot meghaladó tartózkodáshoz való joggal kívánnak élni anélkül, hogy keresőtevékenységet folytatnának, hogy a fogadó tagállamban önmaguk és családtagjaik számára teljes körű egészségbiztosítással és elegendő forrásokkal rendelkezzenek ahhoz, hogy e tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére ne jelentsenek terhet tartózkodásuk időtartama alatt (2013. szeptember 19-i Brey ítélet, C-140/12, EU:C:2013:565, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

54 A 2004/38 irányelv 14. cikkének (2) bekezdése értelmében az uniós polgárok és a családtagjaik ezen irányelv 7. cikke alapján csak akkor tarthatják meg a fogadó tagállam területén való tartózkodáshoz való jogukat, ha e polgárok és a családtagjaik megfelelnek az ez utóbbi rendelkezésben meghatározott feltételeknek (2019. október 2-i Bajratari ítélet, C-93/18, EU:C:2019:809, 40. pont).

55 A 2004/38 irányelv 14. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjából tehát az következik, hogy a fogadó tagállam területén való, három hónapot meghaladó és öt évnél rövidebb tartózkodás teljes időtartama alatt a gazdaságilag inaktív uniós polgárnak többek között saját magára és családtagjaira kiterjedő teljes körű egészségbiztosítással kell rendelkeznie annak érdekében, hogy ne jelentsen indokolatlan terhet e tagállam költségvetése számára.

56 Márpedig ezt a 2004/38 irányelvnek megfelelő tartózkodási feltételt teljesen megfosztaná a hatékony érvényesüléstől, ha úgy kellene tekinteni, hogy a fogadó tagállam köteles ingyenesen biztosítani a 2004/38 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján a területén tartózkodó, gazdaságilag inaktív uniós polgár belépését az állami egészségbiztosítási rendszerébe.

57 E körülmények között harmadszor azt kell meghatározni, hogy a 883/2004 rendelet 11. cikke (3) bekezdésének e) pontjában, illetve a 2004/38 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt követelmények hogyan viszonyulnak egymáshoz.

58 E tekintetben, noha – amint az a jelen ítélet 50. pontjából kitűnik – a gazdaságilag inaktív uniós polgár fogadó tagállama, amelynek területén e polgár a 2004/38 irányelv alapján tartózkodik, köteles biztosítani ezen állampolgár számára az állami egészségbiztosítási rendszerbe való belépést, e tagállam, amennyiben az említett polgár a 883/2004 rendelet 11. cikke (3) bekezdésének e) pontja értelmében a nemzeti jogszabályainak hatálya alá tartozik, előírhatja, hogy az e rendszerhez való hozzáférés ne legyen ingyenes, annak elkerülése érdekében, hogy ugyanezen polgár indokolatlan terhet jelentsen az említett tagállam költségvetése számára.

59 Ennek alapján, amint arra a főtanácsnok az indítványának 124. pontjában rámutatott, a fogadó tagállam a területén a 2004/38 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján tartózkodó, gazdaságilag inaktív uniós polgár állami egészségbiztosítási rendszerébe való belépését olyan feltételekhez kötheti, amelyek arra irányulnak, hogy ez a polgár ne jelentsen indokolatlan terhet az említett tagállam költségvetése számára, mint például olyan teljes körű magán egészségbiztosításnak az említett polgár általi megkötése vagy fenntartása, amely lehetővé teszi az említett tagállamban az e polgár számára nyújtott ellátásokkal kapcsolatban felmerült egészségügyi kiadásoknak ez utóbbi tagállam részére történő megtérítését, avagy az említett polgárnak az e tagállam állami egészségbiztosítási rendszerébe fizetett hozzájárulása. Ebben az összefüggésben azonban a fogadó tagállam feladata, hogy biztosítsa az arányosság elvének tiszteletben tartását, és így azt, hogy ugyanazon polgár számára ne jelentsen túlzott nehézséget az ilyen feltételek betartása.

60 Hozzá kell tenni továbbá, hogy a 2004/38 irányelv 24. cikkéből és a 883/2004 rendelet 4. cikkéből semmilyen eltérő következtetés nem vonható le érvényesen.

61 Kétségtelen, hogy azon uniós polgárt, aki eleget tesz a 2004/38 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt két feltételnek, megilleti az ezen irányelv 24. cikkének (1) bekezdése szerinti egyenlő bánásmódhoz való jog. Amennyiben az ilyen uniós polgár a 883/2004 rendelet hatálya alá tartozik, őt egyúttal az e rendelet 4. cikkében előírt egyenlő bánásmódhoz való jog is megilleti.

62 Mindazonáltal, mivel az ilyen uniós polgár három hónapot meghaladó, de öt évnél rövidebb időtartamú tartózkodásának a 2004/38 irányelvvel való összeegyeztethetősége többek között attól a feltételtől függ, hogy teljes körű egészségbiztosítással rendelkezik annak érdekében, hogy ne jelentsen indokolatlan terhet a fogadó tagállam költségvetése számára, ezen uniós polgár nem hivatkozhat az egyenlő bánásmódhoz való jogra annak érdekében, hogy ingyenesen hozzáférhessen az állami egészségbiztosítási rendszerhez, egyéb esetben – amint azt a jelen ítélet 56. pontja is megállapította – az említett feltételt teljesen megfosztanák a hatékony érvényesülésétől. Így az esetleges egyenlőtlen bánásmód, amely az e rendszerhez való nem ingyenes hozzáférésből adódhat és hátrányos az ilyen uniós polgár számára, az említett irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt azon követelmény elkerülhetetlen következménye lenne, amely szerint e polgárnak teljes körű egészségbiztosítással kell rendelkeznie.

63 A fenti megfontolásokra tekintettel a második, a negyedik, az ötödik és a hatodik kérdésre a következő választ kell adni:

– a 883/2004 rendelet 11. cikke (3) bekezdésének e) pontját a 2004/38 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja fényében úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely kizárja a fogadó tagállam állami egészségbiztosítási rendszerébe az ezen állam által finanszírozott egészségügyi ellátási szolgáltatások igénybevétele céljából történő belépéshez való jogból azon, más tagállam állampolgárságával rendelkező, gazdaságilag inaktív uniós polgárokat, akik e rendelet 11. cikke (3) bekezdésének e) pontja értelmében a fogadó tagállam jogszabályainak hatálya alá tartoznak, és akik az ezen irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti tartózkodási jogukat e tagállam területén gyakorolják;

– a 883/2004 rendelet 4. cikkét és 11. cikke (3) bekezdésének e) pontját, valamint a 2004/38 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját és 24. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal – ezzel szemben – nem ellentétes az, hogy az ilyen uniós polgárok e rendszerbe való belépése azért nem ingyenes, hogy az említett polgárok ne jelentsenek indokolatlan terhet a fogadó tagállam költségvetése számára.

A harmadik kérdésről

64 Figyelembe véve az első kérdésre adott választ, a harmadik kérdésre nem kell válaszolni.

A költségekről

65 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) A 2009. szeptember 16-i 988/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 3. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az államilag finanszírozott egészségügyi ellátások, amelyeket a nemzeti jogszabályok által meghatározott valamely jogosulti kategóriába tartozó személyek részére a személyes szükségletek bármiféle egyedi és diszkrecionális

mérlegelése nélkül nyújtanak, az e rendelkezés értelmében vett „betegségi ellátásnak” minősülnek és azok így a 988/2009 rendelettel módosított 883/2004 rendelet hatálya alá tartoznak.

2) **A 988/2009 rendelettel módosított 883/2004 rendelet 11. cikke (3) bekezdésének e) pontját az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja fényében úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely kizárja a fogadó tagállam állami egészségbiztosítási rendszerébe az ezen állam által finanszírozott egészségügyi ellátási szolgáltatások igénybevétele céljából történő belépéshez való jogból azon, más tagállam állampolgárságával rendelkező, gazdaságilag inaktív uniós polgárokat, akik a 988/2009 rendelettel módosított 883/2004 rendelet 11. cikke (3) bekezdésének e) pontja értelmében a fogadó tagállam jogszabályainak hatálya alá tartoznak, és akik az ezen irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti tartózkodási jogukat e tagállam területén gyakorolják.**

A 988/2009 rendelettel módosított 883/2004 rendelet 4. cikkét és 11. cikke (3) bekezdésének e) pontját, valamint a 2004/38 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját és 24. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal – ezzel szemben – nem ellentétes az, hogy az ilyen uniós polgárok e rendszerbe való belépése azért nem ingyenes, hogy az említett polgárok ne jelentsenek indokolatlan terhet a fogadó tagállam költségvetése számára.

Aláírások